

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۴۵

۲۸ نومبر ۲۰۱۲

سوریه در کام جنگ های امپریالیستی

حدوداً یک و نیم سال از جنگ در سوریه می گذرد، ولی هنوز هم معضله سوریه لاینحل باقی مانده است. این خلق و مردم سوریه است که بار دوش جنگهای امپریالیستی مانند سایر خلق های جهان را به شانه می کشند، اگرچه در اوایل جنگ کشورهای امپریالیستی مشکل سوریه را یک معضل داخلی عنوان می کردند ولی از همان آوان شروع درگیری معلوم بود که آنها منحیث هیزم آور معرکه در این جنگ دخیل اند، زیرا با تعیین کوفی عنان منشی سابق سازمان ملل به حیث یکی از مهره های اصلی کشورهای امپریالیستی و بعد از آن لخصر براهیمی در این مسأله می رساند که عمال کشورهای امپریالیستی در این کشور فعالانه کار می کنند. از سوی دیگر به درازا کشیدن جنگ در سوریه بدون کمک های کشورهای سرمایه داری بعید از امکان به نظر می رسد، هرچند تداوم نا آرامی و کشمکش ها در سوریه هزینه جنگ را برای کشورهای امپریالیستی بالا می برد. این جنگ فرسایشی را که کشورهای ذی نفع به راه انداخته اند، جنگ داخلی عنوان نموده و از جانب دیگر در واقع حریف خود را از پشت با خنجر می زنند و عملاً از این طریق در راستای سرنگونی دولت بشار اسد تمام تلاش شان را به خرج می دهند.

از زمان شروع جنگ تاکنون در این کشور به تعداد بیش از ۵۰۰۰ نفر به هماهنگی سازمان القاعده و امریکا از کشورهای همسایه چون عربستان سعودی، مصر و غیره به این کشور جهت ادامه جنگ در مقابل هر نفر ده هزار دالر استخدام گردیده اند تا به کمک آنان دولت بشار اسد را سرنگون و عمال خود را در آن کشور به قدرت برسانند. هماهنگی القاعده با امریکا در جنگ سوریه به خوبی نشان می دهد که القاعده «دشمن» در افغانستان چگونه در خدمت منافع امریکا و متحدان آن قرار داشته و در سوریه دوست یک دیگر می شوند. بر اساس آمار نشر شده توسط رسانه های مختلف، تا حال بیش از سی هزار نفر در جنگی به قتل رسیده اند که منافع کشورهای سرمایه داری را تأمین می کند. با آن که حکومت بشار اسد به مردم سوریه هیچ خوشبختی و سعادت به ارمغان نیاورده است و او و خاندانش سالهاست که بر گرده خلق زحمتکش سوریه سنگینی می کنند، اما سرنگونی حکومت وی کار مردمان آن کشور است، نه کشورهای امپریالیست که خود حامل ویرانی، قتل، وحشت، چور و چپاول اند، زیرا استعمار به مراتب بدتر از استبداد است. سرنگونی دولت قذافی به دست نیروهای اشغالگر ناتو، سرزمینی را به مردمان آن کشور هدیه کرد که باید طی سالهای طولانی با عرق جبین زحمتکشان لیبیانی دوباره

آباد شود، لیبیائی که یکی از آبادترین و مرفه ترین کشورهای عربی به شمار می رفت. سوریه نیز به هیچ وجه بهتر از لیبیا نخواهد بود، همین اکنون بسیاری از مناطقی که جنگ در آنها جریان دارد، به مخروبه مبدل شده اند. دولت ترکیه به رهبری رجب طیب اردغان که دوست و رفیق صمیمی بشار اسد در سرکوب معترضین سوریه بود، به اصطلاح پوستش را عوض نموده این بار به عنوان گرگ در خانه دوست درآمده و از شورش و جنگهایی که از سوی اجانب به راه انداخته شده پشتیبانی خود را اعلام نموده است تا به ناتو و اتحادیه اروپا چراغ سبز نشان دهد و طوق مزدوری ناتو و اتحادیه اروپا را بیش از پیش بر گردن زحمتکشان ترک محکمتر بپیچد.